

Načeli varstva legitimnih pričakovanj in pravne varnosti ne nasprotujeta temu, da država članica izjemoma, zato da bi se med zakonodajnim postopkom izognila obsežni uporabi točno tistih finančnih konstrukcij, namenjenih zmanjšanju bremena davka na dodano vrednost, proti katerim naj bi se zakon o spremembah boril, temu zakonu podeli povratni učinek, če so bili, v okoliščinah, kot so te v postopku v glavni stvari, gospodarski subjekti, ki opravljajo gospodarske transakcije, kot so te, na katere se zakon nanaša, prej opozorjeni na bližnje sprejetje tega zakona in na predvideni povratni učinek na tak način, da lahko razumejo posledice zakonske spremembe, predvidene na ravni transakcij, ki jih opravljajo.

Če ta zakon posamezno gospodarsko transakcijo nepremičnine, ki je bila prej predmet plačila davka na dodano vrednost, oprosti plačila davka na dodano vrednost, je lahko njegov učinek tak, da razveljavi popravek davka na dodano vrednost, ki nastopi zaradi uresničevanja pravice do odbitka davka na dodano vrednost, plačanega ob dobavi te nepremičnine, v trenutku, ko je nepremičnina predmet transakcije, ki v tem trenutku šteje kot obdavčljiva.

(¹) UL C 7, 11.1.2003.

SODBA SODIŠČA

(drugi senat)

z dne 21. aprila 2005

v zadevi C-25/03 (predlog za sprejem predhodne odločbe Bundesfinanzhof): Finanzamt Bergisch Gladbach proti HE (¹)

(Šesta direktiva o DDV — Gradnja stanovanjske hiše za zakonca, ki tvori skupnost, ki sama ne opravlja gospodarske dejavnosti — Uporaba enega prostora za poklicne namene s strani enega od solastnikov — Davčni zavezanec — Pravica do odbitka davka — Način izvrševanja te pravice — Zahteve glede računa)

(2005/C 143/06)

(Jezik postopka: nemščina)

V zadevi C-25/03, katere predmet je predlog za sprejem predhodne odločbe na podlagi člena 234 ES, naslovljen na Sodišče s sklepom Bundesfinanzhof (Nemčija) z dne 29. avgusta 2002, ki

je prispel na Sodišče dne 23. januarja 2003, v postopku **Finanzamt Bergisch Gladbach** proti **HE**, je Sodišče (drugi senat), v sestavi C. W. A. Timmermans, predsednik senata, R. Silva de Lapuerta, sodnica, R. Schintgen (poročevalec), G. Arestis in J. Klučka, sodniki, generalni pravobranilec: A. Tizzano, sodni tajnik: K. Sztranc, administratorica, dne 21. aprila 2005 razglasilo sodbo, katere izrek se glasi:

Šesto direktivo Sveta 77/388/EGS z dne 17. maja 1977 o usklajevanju zakonodaje držav članic o prometnih davkih — Skupni sistem davka na dodano vrednost: enotna osnova za odmero tako v izvirni različici kot tudi v tisti iz Direktive Sveta 91/680/EGS z dne 16. decembra 1991 o dopolnitvi skupnega sistema davka na dodano vrednost in o spremembi Direktive 77/388/EGS zaradi odprave davčnih meja, Direktivo 77/388 je treba razlagati tako, da:

— je oseba, ki kupi ali zgradi hišo z namenom, da bo v njej prebivala z družino, davčni zavezanec in je tako upravičena do odbitka davka po členu 17 Šeste direktive 77/388, kolikor enega od teh prostorov uporablja kot pisarno za opravljanje, četudi postranskih, gospodarskih dejavnosti v smislu člena 2 in 4 iste direktive in če ta del nepremičnine vpiše v premoženje svojega podjetja;

— kadar skupnost na podlagi zakonske zveze, ki ni pravna oseba in sama ne opravlja gospodarske dejavnosti v smislu Šeste direktive 77/388, izvede naročilo osnovnih sredstev, je treba solastnika, ki tvori navedeno skupnost, šteti za prejemnika iz te transakcije za namene te direktive;

— kadar zakonca, ki zaradi poroke tvori skupnost, kupita osnovno sredstvo, katerega del le eden izmed zakoncev solastnikov uporablja za poklicne namene, je slednji upravičen do odbitka celotnega vstopnega davka na dodano vrednost, ki se nanaša na del nepremičnine, ki ga uporablja za potrebe svojega podjetja, kolikor znesek odbitka ne presega deleža, ki ga ima davčni zavezanec v solastnini na tej nepremičnini;

— člena 18(1)(a) in 22(3) Šeste direktive 77/388 ne zahtevata, da bi mora davčni zavezanec zato, da lahko uveljavlja pravice do odbitka v takšnih okoliščinah kot so te v glavni stvari, imeti račun izstavljen na svoje ime in v katerem bi bilo navedeno kakšen delež cene in davka na dodano vrednost ustreza njegovemu solastniškemu deležu. Račun izstavljen brez razlikovanja med zakoncema, ki tvori skupnost, in brez navedbe te razdelitve za ta namen zadostuje.

(¹) UL C 70, 22.3.2003.